

ΚΑΚΟΗΘΕΙΑ.

Κατά τινα ωραίαν εαρινήν πρωΐαν

— "Ω! εὐγενὴς Ἀναγνώστρια, μὴ νομίσητε ὅτι εἶμαι ὀλίγον ἡσυχῆμενος εἰς τὴν τέχνην τοῦ γράφειν, καθ' ἣν μάλιστα ἐποχὴν τοσαύτη παρέχεται πρὸς τοῦτο εὐκαιρία καὶ ἄνεσις. Ἴσως ἀπαιτεῖτε ν' ἀρχίσω μεγαλοπρεπῶς καὶ ποιητικῶς. Τοῦτο ἀποφεύγω πάντοτε, ὅσκις πρὸ πάντων ὁ λόγος πρόκειται περὶ φυσικῶν καλλόνων καὶ πρὸς τοῦτο ἔχω διπλὴν πρόφασιν, ἅψ' ἑνὸς δηλ. ὅτι τὸ ζήτημα εἶνε ἀπο πολλοῦ ἐξηγτημένον, καὶ ἅψ' ἑτέρου διότι παραδέχομαι, ὅτι δὲν πάσχετε τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς δαιμονιωτέρους αὐτοὺς ζωγράφους. Ἄλλως τε σήμερον μ' ἐνδιαφέρει μόνον ὁ ἄνθρωπος καὶ αἱ αἰώνια μεταβολαὶ τῆς ψυχῆς του. Μὴ θεωρήσητε λοιπὸν τὴν περιγραφικὴν ἀφασίαν μου ὡς ἀδεξίαν ὑπεκφυγὴν προφανοῦς ἡττης μου, διότι εἶμαι ἔτοιμος νὰ Σᾶς ἐνθυμίσω τὸν μέγαν Σαίξπηρ — ὅστις ὅμως, ἐν παρόδῳ λεχθῆτω — δὲν θὰ ἐστενοχωρεῖτο ποτέ διὰ τὸ πνεῦμά του, νομίζω —, ὅστις ἀντὶ πάσης ἄλλης διακοσμήσεως τῶν σκηνῶν ἐκρέμα ἐπὶ τοῦ τοίχου μικράν πλάκα, ἐφ' ἧς ἔγραφε κατὰ τὰς περιστάσεις „ὁδὸς ἐν Λονδίῳ“ „παράκτιον δάσος“ καὶ τὰ παρόμοια. Τὸ αὐτὸ ἐπραῖα καὶ ἐγώ, ἀρχίσας τὴν συντομωτάτην διήγησίν μου διὰ τετριμμένης φράσεως καὶ εὐθὺς μετέβην εἰς τὴν μακρὰν ταύτην παρέκβασιν διὰ νὰ λάβητε καιρόν, θέτουσα τὴν φαντασίαν Σας εἰς ζωηρὰν κίνησιν, νὰ συμπληρώσητε ωραίαν τῆς φύσεως εἰκόνα μὲ ὅλας τὰς καλλονὰς καὶ τὴν λαμπρότητα εαρινῆς πρωΐας.

— Τὸ ἐκάριατε; Σᾶς εὐχαριστῶ, καὶ προχωρῶ.

Κατὰ τινα λοιπὸν ωραίαν εαρινήν πρωΐαν νεανίας τις περιεπάτει εἰς κεντρικὴν ὁδὸν τῆς πόλεως

— Ἦθελα νὰ Σᾶς ἐρωτήσω ἂν ἦσθε αὐστηρὰ ὡς πρὸς τὴν μυθιστοριογραφικὴν ὀνοματοθεσίαν, ἐγὼ ὅμως προτιμῶ νὰ πληρῶ τὰ τοιαῦτα κενὰ δι' ἀποσιωπητικῶν, καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς παραλογωτέρας ὁρξεις μου νὰ στέλλω τὰς φιλησύχους ἀναγνώστριάς εἰς μακρυνὰ ταξείδια. Ἄν ὅμως ἔχετε ἐναντίαν γνώμην, ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ διακόψω τὸ ποιητικόν μου τοῦτο δοκίμιον, διότι δὲν ἀνέχομαι τὰς διακοπὰς καὶ τὰς ἀντιρρήσεις τῶν ἄλλων, ἀρέσκομαι δὲ εἰς μικράς, ὡς βλέπετε, παρεκβάσεις, μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ χρόνου καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πιθανοτήτων τῆς διηγήσεώς μου. Ἐγὼ δὲν δύναμαι ἀμέσως καὶ εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς νὰ τελειώσω σφετερισμὸν κληρονομίας ἢ τὴν ζωὴν ὑπηρετρίας. Ἐεῦρετε, τὰ τραγικὰ ἐρχονται πάντοτε εἰς τὸ τέλος καὶ μὲ τὴν ὑπομονήν.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ νέος ἐκράτει ἀλεξιβρόχιον εἰς τὴν χεῖρα, περιστρέψε δ' αὐτὸ ταχέως καὶ παραφόρως εἰς τὸν ἀέρα.

Τί πράγματα ὅμως συμβαίνουν κατὰ τοιαύτας εαρινὰς πρωΐας! Δίκην τεραστίου μαγνήτου ἀνέλκει τὸ ἔαρ ἐκ τῶν βαθυτάτων μυχῶν τῆς καρδίας μας πάντα γλυκὺν πόθον, πᾶν ἀόριστον αἶσθημα, πᾶσαν ὁρμὴν καὶ κλίσιν, ἀνεκλάλητος συγκίνησις καὶ ταραχὴ καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον, ἀγνοοῦμεν δὲ κατὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῶσων ποικίλων αἰσθημάτων ἂν εἴμεθα δυστυχεῖς ἢ εὐτυχεῖς. "Ολοὶ λέγουν, ὅτι τὰ περισσότερα καὶ ωραιότερα εαρινὰ ἄσματα στιχουργοῦνται κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἰσχυρισμὸς σχολαστικῶν γραμματολόγων εἶνε κατ' ἐμὲ ἀβάσιμος. Ἐξ ἰδίας πείρας τοῦλάχιστον δύναμαι νὰ Σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι κατὰ τὰς εαρινὰς πρωΐας πολλὰ ποιήματα κατασκευάζονται. Ἄλλο ζήτημα εἶνε τῶρα τὸ τῆς ποιότη-

τος, διότι ὁ κόσμος ὀλίγον φροντίζει σήμερον περὶ αὐτῆς καὶ μάλιστα εἰς τὰ φιλολογικὰ εἶδη. "Οταν αὐτὴ ἡ φύσις παρουσιάζεται ὡς θεῖόν τι ποίημα, ὡς εὐχον καὶ μελωδικὸν ἄσμα, τότε ἡ ταλαίπωρος τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀκατασχέτου λυρικῆς ὁρμῆς. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται τὸν θεὸν εἰς τὸ στῆθος του, ἀρπάζει . . . τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ προσπαθεῖ νὰ κάμῃ στίχους, ἄλλος πάλιν ἀγωνίζεται κατ' ἄλλον τρόπον ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς συγκινήσεώς του. Ἐὰν δὲ κατὰ τύχην κρατῇ ἀλεξιβρόχιον εἰς τὴν χεῖρα, ὠθεῖται ὑπὸ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἐσωτερικῆς ὁρμῆς νὰ περιστρέφῃ αὐτὸ μετ' ἐμπνευσμένης ταχύτητος ὡς τροχὸν εἰς τὸν ἀέρα. Διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ μάλιστα τὸ τελευταῖον τοῦτο μετὰ μανιώδους ταχύτητος, δὲν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ᾔνῃ πολὺ μέγας ὁ ἐσωτερικὸς πόθος, τὸν ὁποῖον διεγείρει, ὡς ἔλεγον ἀνωτέρω, ἡ καλλονὴ τῆς εαρινῆς πρωΐας. τοιαῦτα ἀλεξιβρόχια κινοῦνται ἅψ' ἑαυτῶν εἰς τὴν παλάμην νέου ἀνδρός, καὶ μάλιστα ἂν τύχῃ οὗτος πανεπιστημιακῆς παιδεύσεως.

Καὶ ὁ ἡμέτερος ἦρως μὲ τὸ ἀεικίνητον ἀλεξιβρόχιον ἦτο διδάκτωρ καὶ καταμαγευμένος ἐκ τῆς ωραίας εαρινῆς πρωΐας. Φαντασθῆτε τῶρα τὴν ἐργασίαν, εἰς ἣν εἶχεν ὑποβληθῇ τὸ ἀτυχὲς ἀλεξιβρόχιόν του. Ἐκ τῶν πολλῶν περιστροφῶν εἶχε χαλαρωθῇ ὀλίγον ὁ μηχανισμὸς καὶ τοῦτο ἦτο πρόσθετος ἀφορμὴ, παρακινούσα τὸν διδάκτορα νὰ περιστρέφῃ τὸ ἀλεξιβρόχιόν του μετ' αὐξήσεως πάντοτε ἀγριότητος. Συγχρόνως δ' ἔλεγε „μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ πετάξῃ αὐτὴ ἡ ὀμβρέλλα εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ μὴ μείνῃ εἰς τὸ χέρι μου μονάχο τὸ μπαστούνι! Ἐμπρὸς λοιπόν! Φρρρ!“ Καὶ οὕτως ἐξηκολούθει μετὰ λυσσώδους ὁρμῆς τὸ περιστροφικὸν ἔργον του.

Ἄλλὰ πράγματι συνέβη, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ συμβῇ, τὸ ὁποῖον ὅμως εἰς τὴν περίστασιν ταύτην φυσικώτατα ἠδύνατο νὰ συμβῇ καὶ ὅπερ ἐπὶ τέλους ἠδύνατο νὰ προῖδωσι καὶ ὀλιγώτερον νοήμονα ὄντα. Τὸ περιστρεφόμενον δηλ. ἀλεξιβρόχιον προσέκρουσεν ὀπισθεν τοῦ νέου εἰς ἀπίστευτον ἐμπόδιον, ὁποῖον ἠκούσθη ἐλαφρὰ κραυγὴ καὶ ἀμέσως κατόπιν θόρυβος καταπεσόντος ἀντικειμένου. Ὁ νέος ἔστη ἐπὶ μικρὸν ὡς ἀπολελιθωμένος, εἶτα ἐστράφη φρικτῶν καὶ εἶδεν ἐμβρόντητος τὴν καταστροφὴν, ἧς αὐτὸς ἦτον ὁ ἀπαίσιος ἐργάτης. Τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ πρόσκομμα ἦτο ραδιωνώτατον πρόσωπον νεανίδος, ἡ κραυγὴ εἶχε διαφύγει ζεῦγος δροσερωτάτων καὶ ὑπὸ τοῦ ἄλγους συνεσταλμένων χειλέων καὶ τὸ διὰ τῆς καταπτώσεως πλαταγῆσαν ἀντικείμενον ἦτο μέγα καὶ διὰ τεραστίου μονογράμματος κεκοσμημένον χαρτοφυλάκιον.

Ὁ ἀτυχὴς νεανίας ἐγένινεν ἔρμαιον βαθυτάτης ἀπελπισίας καὶ συντριβῆς, ἐνῶ ἡ νεᾶνις εἶχε διὰ τῶν χειρῶν κεκαλυμμένον τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ ἄλγους, μόλις δὲ ὁ ἡμέτερος πρῶν στροφεὺς τοῦ ἀλεξιβροχίου ἐπρόφθασε νὰ κάμῃ τὰς ἐξῆς δύο καθ' ἑαυτὸν παρατηρήσεις: πρῶτον, ὅτι ἐσχηματίσθη ἐρυθρὰ ἀμυγλὴ ἀπὸ τοῦ μετώπου παρὰ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν μέχρι τῆς παρεῖας, καὶ δεύτερον, ὅτι ποτὲ δὲν ἐγινε δι' ἀλεξιβροχίου ἄλλη μεγαλειτέρα καταστροφὴ εἰς τόσον ἐράσιμον πρόσωπον. Ἀμέσως λοιπὸν ἔσπευσε νὰ κατεποντισθῇ εἰς ὠκεανὸν συγγνωμῶν, εἶπεν ὅτι ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς το τερατωδέστερον ἐπὶ γῆς πλάσμα — νὰ κτυπήσῃ τόσον ἄσχημα τόσον ωραῖον πρόσωπον! — πῶς δὲν ἦνοιγεν ἡ γῆ νὰ τὸν

καταπίη! και ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἐπὶ τοῦ κατὰ γῆς χαρτοφυλακίου, ἔρριψε μετ' εὐξετηγίου ὁρμῆς μακρὰν τὸ ὀλέθριον ἀλεξιβρόχιον, ἔλαβε κατόπιν τὰς χεῖρας τῆς ἀλγούσης και διὰ τὴν πεισθῆναι ὅτι ἡ πληγὴ δὲν ἦτο θανατηφόρος ἐτετραγώνισεν τοὺς κύκλους τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀνήγειρε κοσμίως τὸ χαρτοφυλάκιον και τὸ μισοφρόνον ἀλεξιβρόχιον και εἶπε μετὰ συντετριμμένης φωνῆς:

— Ἐλάτε, κυρία, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ Σᾶς συνοδεύσω. Μαζεύονται ἄνθρωποι τριγύρω μας, και ἡ θὰ μὲ προσβάλλουν — και καλὰ νὰ μοῦ γείνη, τὸν ἀπρόσεκτον! — ἡ θὰ με ἀπαγάγῃ ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ, διότι ἐγὼ εἶμαι ἐτοιμος νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἶμαι ἄξιος ἀγχόνης. Σᾶς πονεῖ πολὺ;

Ἡ νεᾶνις κατένευσε, συγχρόνως ἐβάδιζε πλησίον του και ἐκράτει πάντοτε μὲ τὸ ρινόμακτρον τὸ προσβληθὲν μέρος, τὸ ὅποιον πράγματι τῇ ἐπροξένει πολλοὺς πόνους.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κυρία, νὰ Σᾶς προσφέρω τὸν βραχιονά μου, διότι κλονεῖσθε. Κυρίως ἔπρεπε νὰ Σᾶς προσφέρω ἄμαξαν, ἀλλ' ἐν πρώτοις ἴσως δὲν ἠθέλετε μ' ἐπιτρέψει νὰ Σᾶς συνοδεύσω, και ἐγὼ ἔχω σκοπὸν νὰ μὴ Σᾶς ἀφήσω πρὶν με συγχωρήσετε καθ' ὁλοκληρίαν, και ἔπειτα — ἀποτρόπαιον, ἀλλ' ἀληθέστατον — ἀπὸ τὴν τρομάρα οὐδὲ λεπτόν ἔμεινεν εἰς τὰ θυλάκια μου.

Ἡ κόρη ἐγέλασε.

— Μὴ γελᾶτε, κυρία, ὅταν ὁμιλῶ περὶ τόσων τραγικῶν πραγμάτων. Ἄλλως τε θὰ ἐννοήσετε τὰ παρόδοξα αὐτὰ ἀποτελέσματα τοῦ φόβου μου, ὅταν μάθετε, ὅτι ἀσκοῦμαι εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις, πρὸ τινος ἐτι ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ τῆς νομικῆς. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν θὰ Σᾶς ἐνδιαφέρουν· τὸ πᾶν εἶνε νὰ ἱατρευθῇτε, τὸ πᾶν εἶνε νὰ ἔχη τις τὴν ὑγίειαν του, ν' ἀπολαύῃ τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως και . . . νὰ βγάξῃ τὰ μάτια τοῦ πλாகινοῦ του.

Ὅτε μὲ τὴν συνοδείαν τοῦ καταβεβλημένου διδάκτορος ἔφθασεν ἡ πάσχουσα εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μήτηρ τῆς ἔφριξεν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἐπικινδύνου ἀμυχῆς, ὅτε δ' ὁ κοκκινώτατος διδάκτωρ ἐξέθηκε μὲ συμπτώματα βαθεῖας συγκινήσεως ὅλον τὸ φοβερόν συμπάν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ γείνη ἔξω φρενῶν. Τόσον ὠραῖα ἐξέθηκε τὴν ἱστορίαν, ὥστε μικροῦ δεῖν ἐπέφερε τὴν ἰδίαν καταστροφὴν και εἰς τὴν μητέρα.

Μετὰ τοῦτο ἀμέσως ἀπέχαιρέτισε τὰς κυρίας και οὕτω ἐξησφάλισεν αὐτάς, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ἀπὸ παντὸς ἄλλου δυστυχήματος, ἀλλὰ δὲν ἔλειψε νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ μεσημβρίαν, διὰ νὰ μάθῃ τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς. Ἐπίσης ἐπανῆλθεν τὴν ἐπαύριον και τὰς ἀκολουθοῦς ἡμέρας — και τέλος πάντοτε ἐπανήρχετο. Ἡ πληγὴ τῆς κόρης δὲν ἦτο σπουδαία, ἀλλὰ δὲν ἐξήρχετο, διότι εἶχε πρὶσθῇ ἡ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν χώρα. Ὁ διδάκτωρ ἐξηκολούθει νὰ παρέχῃ πρὸς τὸ συμπαθὲς πλάσμα πᾶσαν ἐξ ἐνοχῆς περιποίησιν, τὸ δὲ αἶσθημα ἀφελοῦς κατ' ἀρχὰς και ὑπερβολικῆς εὐσυνειδησίας μετετέτραπῃ σὺν τῷ χρόνῳ εἰς ὑπολανθάνουσαν πρὸς τὴν κορασίδα κλίσιν. Τὰ σημερινὰ ἐν Εὐρώπῃ ἔθιμα δὲν παρακωλύουσι τὴν γέννησιν και αὔξησιν τοιούτων αἰσθημάτων, οἱ δὲ ἐλεύθεροι τῶν Γερμανῶν οἰκογενειακοὶ θεσμοὶ ὑποβοηθοῦσιν αὐτὰ, ἐφ' ὅσον δὲν παρεκκλίνουναι τῶν ὁρίων τῆς κοσμιότητος.

Ὁ ἡμέτερος λοιπὸν διδάκτωρ ἔτυχε μίαν ἡμέραν νὰ εὐρεθῇ μετὰ τῆς κόρης μόνης και μακρὰν τῆς μητρικῆς ἐπιτηρήσεως. Ἡ εὐκαιρία ἦτο κατάλληλος και μὲ τὴν νομικὴν εὐκινήσιαν τοῦ πνεύματός του ἐχρησιμοποίησε τὴν περίστασιν ἐλκυσάς τὴν νεάνίδα εἰς φιλολογικὴν συζήτησιν.

— Γνωρίζετε τοὺς „Τρεῖς Σωματοφύλακας;“

Ἡ νεᾶνις ἐζήτησε συγγνώμην και ὁμολόγησεν, ὅτι οὐδεμίαν προσωπικὴν γνωριμίαν εἶχε μετ' αὐτῶν, διότι ἀπησχολημένη πάντοτε μὲ τὰς οἰκιακὰς ἀσχολίας ὀλίγον εἶχε καιρὸν διὰ μυθιστορήματα, και τοῦτο μετ' ὅλην τὴν κλίσιν τῆς πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἄ, εἰς τοὺς Τρεῖς Σωματοφύλακας εἶνε μία ὠραία σκηνή· δύο κύριοι φιλονεικοῦν πρὸς ἀλλήλους, και ἡ φιλονεικία των λαμβάνει ἐπὶ τέλους τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε ὁ εἰς κύριος ραπίζει τὸν ἑτερον.

Ἡ δραματικὴ αὕτη φιλολογία ἤρχισε νὰ κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς νέας, ὁ δὲ διδάκτωρ ἐξηκολούθει μετὰ ζέσεως.

— Ὁ ραπισθεὶς φανερόναι ἤδη τὸ μυστικόν, ὅτι ὁ τόσον θανασίμως προσβαλὼν αὐτὸν ἦτον ἀδελφός του. Τί ἱκανοποίησιν νὰ λάβῃ λοιπὸν; ἡ ἱστορία εἶνε ἀπαράμιλλος. Προσέξατε καλῶς, κυρία.

— Προσέχω.

— Ὁ ραπισθεὶς δεικνύει τὸ πρόσωπόν του και λέγει μόνον τὴν λέξιν: Σβῆς' το!

— Τί θὰ πῇ αὐτό;

— Αὐτὸ δὲν ἐρμηνεύεται μὲ λέξεις, ἀλλ', ὡς ἐννοεῖτε, οὐδὲν ἄλλο ἠθέλει νὰ εἴπῃ ὁ προσβεβλημένος, εἰμὴ νὰ ἐξαλείψῃ ὁ προσβαλὼν τὸ στίγμα, τὸ αἶσχος τῆς προσβολῆς.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισεν ἡ κόρη νὰ ἐννοῇ τὴν δραματικὴν ταύτην φιλολογίαν, ἡρυθρίασε, ἀλλ' ὁ διδάκτωρ ἐξηκολούθησε.

— Ὁ διαπράξας τὴν παράνομον πράξιν κύριος κατανοεῖ ἐπὶ τέλους τὴν ἀδικίαν, και ἐπανορθοῖ τὸ παράπτωμα ἀσπαζόμενος τὴν ραπισθεῖσαν παρειάν. Ἡ ἐπενέργεια εἶνε ἀπρόσδοκτος.

Ἡ νεᾶνις ἤλλαξε διάφορα χρώματα, ἀλλ' ὁ διδάκτωρ ἐξηκολούθησε.

— Και ἐγὼ, κυρία, διέπραξα μεγάλην ἀδικίαν πιέζουσαν τὴν καρδίαν και τὴν συνειδήσιν μου, εἰς ὅμας δ' ἀποκαίεται νὰ μ' ἀπαλλάξετε τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεώς μου· ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου.

— Πῶς ἐλέγετο ἡ καταλληλοτάτη ἐκείνη λέξις; ἤρωτησεν ἡ κόρη.

— Σβῆς' το!

— Σβῆς' το;

Βαθεῶς ἐρυθριώσα διέφυγεν ἡ νεᾶνις τὰς προσπαθείας τοῦ ἤδη ἐπιχειροῦντος νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδίκημα διδάκτορος και μὲ τρομαγμένον πρόσωπον εἶπε.

— Ἀλλά, κύριε διδάκτορ, ἐγὼ εἶχον ἀπλῶς ἐρωτήσῃ!

— Και ἐγὼ ἠθέλησα ἀπλῶς ν' ἀπαντήσω.

Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν ἡ μήτηρ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀγνοοῦσα βεβαίως τὰς εὐσυνειδήτους προσπαθείας τοῦ διδάκτορος πρὸς ἐπ' ἀνόρθωσιν τοῦ παλαιοῦ ἀμαρτήματος.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν εἰσώρμησεν ἀλαλάζων ὁ διδάκτωρ εἰς τὸ οἶκον τῶν δύο γυναικῶν.

— Ζήτω! Ζήτω! ἔκαμα τὴν τύχην μου! Ἐγείνα δι-
καστικὸς σύμβουλος εἰς τὴν ἀπὸ Α. εἰς Κ. σιδηροδρομικὴν γραμμὴν.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε ποινικὴ ὑπόθεσις! παρετήρησε μεμφιμοίρως ἡ νεᾶνις.

— ὦ! τί ἀθῶν πλάσμα εἶσαι! ἀπήντησεν ὁ διδάκτωρ ἀτενίζων πρὸς αὐτὴν εὐδαιμονέστατα. Ἀγνοεῖς, ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν μας, τὴν λεγομένην ἐποχὴν τῆς αὐστηρᾶς εἰδικότητος, ἀρκεῖ τις νὰ ἔχη ἓνα σταθερὸν πόρον ζωῆς και τὴν ἀγάπην τοιαύτης ψυχῆς, οἶαν ἔχεις Σὺ;

* * *

Τὰ περαιτέρω ἐννοοῦνται, καὶ ἐγώ, εὐγενὴς Ἀναγνώστρια, περαίνω τὴν ἄκακον διήγησίν μου. Δὲν ἔχω νὰ ζητήσω συγγνώμην παρ' οὐδενὸς διὰ τὸ ἀπροςδόκητον τῆς ἱστορίας μου τέλος, ἀφοῦ ἐδυοσίασα αὐτήν, ἐπιγράφας ἀφέλεστατον ἐπεισόδιον διὰ τῆς „κακοηθείας“. Δὲν ἀρνούμαι, ὅτι ἡ περιστροφή ἀλεξιβροχίου εἶνε ἀδιακρίσια, ἀλλ' ἐναπόκειται εἰς τὰς περιστροφικὰς τοῦ ὁδιακρίτου χεῖρας νὰ δι-

μιουργήσῃ δι' αὐτῶν τούτων τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν τοῦ. Κατορθώσας δ' ἐγὼ νὰ νυμφεύσω τὸν αἰσθηματικὸν ἥρωα τῆς διηγήσεώς μου, οὐδὲν ἄλλο βεβαίως ἐπραξα, εἰμὴ ν' ἀναπαραγάγω ἐπαγωγὸν εἰκόνα τῶν σήμερον ἐν Εὐρώπῃ ἐπικρατούτων κοινωνικῶν ἐθίμων, καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης πρὸς τοῦτο ἀμοιβῆς προτιμῶ εὐνοϊκὸν τῆς Ἀναγνωστρίας μου μερίδιμα μετὰ τὴν ἱκανῶς διδακτικὴν ἀνάγνωσιν τοῦ διηγηματίου μου.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

Δ. Ε.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ.

Ἡ πρωτεύουσα τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας ἐνεδύθη κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἀρχαῖκον χιτῶνα καὶ ὑπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἑλληνικὴν περιβολὴν ὑπεδέχθη ἄπειρον πλῆθος ξένων, ἐπισκεψαμένων αὐτήν, ἵνα παραστώσιν εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ ἔκτακτον καλλιτεχνικὸν θέαμα, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὁ καλλιτεχνικὸς τοῦ Βερολίνου κόσμος παρεσκεύασε δι' ἀτρίτων ἀγώνων καὶ μόχθων. Ἡ σκηνὴ τοῦ θεάματος κεῖται ἐπὶ τῆς ἄλλοτε μεγάλης καὶ εὐρείας ἀμμόδους πλατείας μεταξὺ τοῦ στρατωνος τῶν οὐλάνων τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γηπέδου, ἐφ' οὗ κατὰ τὰ τελευταῖα ἑπτὰ ἔτη δις παρεστάθησαν μέγала καὶ σπουδαῖα δημόσια θεάματα, ἡ βιομηχανικὴ τοῦ Βερολίνου ἐκθεσις ἐν ἔτει 1879 καὶ ἡ Ὑγιεινομικὴ ἐκθεσις ἐν ἔτει 1882, χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν ἄλλας μικροτέρας ἐκθέσεις, αἵτινες κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο χρονικὸν διάστημα ὑπῆρξαν συχνόταται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Τὸ νέον τοῦτο καὶ ἐλκυστικὸν θέαμα, χάριν τοῦ ὁποῦ ἐκτίσθη ἐξεπλήττους καὶ ὁ σήμερον ὑπὸ τῆς „Κλειούς“ ἐν εἰκόνι παρατιθέμενος νὰὸς τῆς Περγάμου, καὶ πλεῖστα ἄλλα ὡσεὶ διὰ μαγείας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀνεφύησαν ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς τέχνης, λέγεται ἡ Πανηγυρικὴ ἐκθεσις τῆς βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Τεχνῶν.

Ὀλόκληρος ἑκατονταετηρὶς παρήλθεν, ἀφ' οὗ κατὰ πρώτην φοράν ἐν Βερολίνῳ ἡ Ἀκαδημία τῶν Τεχνῶν ἐσχεδίασε καὶ ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς πρώτης Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως εἰς τὸ δημόσιον τῆς τότε πρωσσικῆς μόνον πρωτεύουσας, κατὰ δὲ τὰ ἑκατὸν ταῦτα ἔτη μυριάκις συνεταράχθησαν καὶ διεσεισθήσαν μέχρι βαθέων αἱ τύχαι καὶ τὰ πράγματα τῆς τε Πρωσίας καὶ ὅλης τῆς Γερμανίας, ὑπέστη δὲ ριζικὰς μεταβολὰς καὶ ἡ ὄψις των, καὶ τὸ πολιτεῦμα των, καὶ ἡ πολιτικὴ, κοινωνικὴ, οἰκονομολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ των κατάστασις. Ἀλλὰ καθὼς σύμπασα ἡ ἀναστηλωθεῖσα γερμανικὴ Αὐτοκρατορία, καθὼς ἡ Πρωσία καὶ ἰδίως ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς, οὕτω καὶ ἡ βερολιναῖα Ἀκαδημία τῶν Τεχνῶν εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀτενίσκῃ πρὸς τὴν πλήρη ταραχὴν καὶ μετατροπὴν παρελθούσαν ἑκατονταετηρίδα οὐχὶ μετ' ἄλλους καὶ μελαγχολίας, ἀλλὰ μεθ' ὑπερηφανείας καὶ θάρρους, ἀφ' οὗ αἱ ἀναισθηταὶ ἐκείναι ἐπὶ τῆς τέλους τὴν ἔνωσιν τῆς Πρωσίας καὶ τῆς ἄλλης Γερμανίας καὶ συνετέλεσαν εἰς τὸ ν' ἀποκτήσῃ καὶ ἡ χώρα καὶ ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς μεγαλεῖον καὶ δύναμιν καὶ δόξαν, ὅσην οὐδ' ἡ τολμηροτέρα φαντασία τῶν τότε χρόνων ὠνειροπόλησεν, ἐξήσκησαν δὲ εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῆς ἤδη πανδήμως ἐορταζούσης καλλιτεχνικῆς Ἀκαδημίας.

Σμικραὶ καὶ ἀφανεῖς ἦσαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ καθιδρύματος

τούτου, ἐγένοντο δὲ καθ' οὗς χρόνους ἐβασίλευεν ἐν Πρωσίᾳ Φρειδερίκος ὁ Α'. Ὁ Ὀλλανδὸς Τερβέστεν, ζωγράφος τοῦ φιλομούσου καὶ φιλοκάλου τούτου βασιλέως, ὄντος τότε ἐκλέκτορος, ἐπρότεινεν ἐν ἔτει 1694 τῷ κυρίῳ του, τοὺς ἐν Βερολίνῳ ἐργαζομένους καλλιτέχνους νὰ συναθροίσῃ καὶ δι' αὐτῶν ν' ἀπαρτίσῃ Ἀκαδημίαν τῶν καλῶν Τεχνῶν κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ἤδη ἐν Ρώμῃ καὶ Παρίσις ὑπαρχούσης τοιαύτης. Ἡ πρότασις ἐγένετο εὐμενῶς ἀποδεκτή καὶ μετὰ τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας ἐτελέσθησαν τῇ 1. Ἰουλίου 1699 τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου καθιδρύματος ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλης τῆς πρωσσικῆς αὐλῆς. Ἀλλὰ τὸ δημιούργημα τοῦτο τοῦ Φρειδερίκου Α' δὲν ἐμελλε ν' ἀκμάσῃ ἐπὶ μακρόν, διότι μετ' ὀλίγον ἀνέβη τὸν θρόνον Φρειδερίκος Γουλιέλμος ὁ Α'. καὶ ἡ φιλαργυρία καὶ ἀπέχθεια πρὸς πᾶσαν πολυδάπανον τέχνην τοῦ διαδόχου του τούτου προπαρεσκεύαζεν εἰς αὐτὸ οἰκτρὸν τὸ τέλος. Καὶ ὅχι μόνον διέκοψε πᾶσας τὰς τέως ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ ταμεῖου διδομένας χορηγίας πρὸς συντήρησιν τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλὰ μάλιστα ἀπῆρτησε παρὰ τῶν καθηγητῶν νὰ πληρῶνουν εἰς τὸ βασιλικὸν ταμεῖον οἱ ἴδιοι καὶ ἐξ ἰδίων τὸ ἐτήσιον ἐνοίκιον διὰ τὸ κτίριον τῆς Ἀκαδημίας. Ἡ εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον ἀνάβασις Φρειδερίκου τοῦ Β' ὑπέσχετο εἰς τὴν Ἀκαδημίαν νέαν ζωὴν καὶ δύναμιν καὶ πραγματικῶς ἀφ' οὗ ἐξήσφαλινεν ὁ ἡγεμὼν οὗτος τοὺς πόρους τῆς καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ γάλλου ζωγράφου le Sueur τῇ ἔδωκεν ἄξιον καὶ ἱκανὸν Διευθυντήν, περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του εἶδε καὶ τὴν πρώτην ἐν τῇ πρωτεύουσῃ του ἐκθεσιν καλλιτεχνικῶν ἐργῶν, ποιηθέντων ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναδημιουργηθείσης Ἀκαδημίας.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου τοῦ 1786 ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τῆς ἐκθέσεως ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς βασιλίσσης, τοῦ πρίγκηπος διαδόχου καὶ τῆς πριγκηπίσσης τῆς Πρωσίας, καὶ ἀπάντων τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς ἡγεμονικῆς οἰκογενείας, οὗς ὑπεδέχθη ὁ τότε πρωθυπουργὸς καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τοῦ πολέμου ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀκαδημαϊκῶν, συστήσας εἰς τοὺς ἐπισήμους ἐπισκέπτας ἅπασαν τὴν σπουδάζουσαν ἀκαδημαϊκὴν νεολαίαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου καὶ σοφοῦ ἡγεμόνος ἡ Ἀκαδημία τῶν Τεχνῶν ἐξηκολούθησε νὰ προάγῃται καὶ νὰ ἀκμάζῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ διαδόχου του, ἀλλὰ κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα ἐπελθόντα ἔτη τῆς δουλείας καὶ τῆς ἐν Γερμανίᾳ γαλλικῆς κυριαρχίας ὑπέστη καὶ αὕτη τὴν κοινὴν τύχην καὶ προσέλαβε γαλλικὸν χαρακτήρα, ἀναγκασθεῖσα κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ τοὺς καταλόγους τῆς ἀκόμῃ νὰ δημοσιεύῃ εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων χρόνων τὰ πράγματα τῆς Ἀκαδημίας ἐβελτιώθησαν σὺν τῷ χρόνῳ σημαντικῶς, καὶ τὸ καθιδρυμα διηνεκῶς ἐμεγαλύνετο καὶ ἀπὸ τοῦ